

בענין עליה לתורה בפרשת ה'תוכחה'

אי' בשו"ע (ס' תכ"ח סעיף ו') קללות שבמשנה תורה וכו' רמ"א: וכן נוהגין שלא לקרות אחד בשמו לעלות אלא קורין מי שירצה.

כתב הביאור הלכה, מדברי הרמ"א משמע מלשון זה שיאמר **יעמוד מי שירצה**, אבל לא נהירא לחדש ענין כזה שאין לזה טעם, וגם אין נוהגין כן כי יותר טוב שישאלו מתחילה מי ירצה לעלות וכו'.

ובמשנה ברורה כתב (סקי"ז), מהרי"ל הקפיד על מי שעלה לתוכחה, דדוקא השמש ששוכרין אותו לזה אין קפידא, ומ"מ אם קראוהו בוודאי צריך לעלות ולא יארע לו שום דבר רע דכיון שעולה משום כבוד התורה שומר מצוה לא ידע דבר רע.

*

ועוד כתב הביאור הלכה הנהגה שנראה כפלא: והנה ראיתי שערוריה בענין זה בין ההמון, שיש מקומות מן הישובים שבהגיעם לסדר בחקותי וכי תבוא אין קוראין בתורה בשבת זו, וכמה רעות עושין, אחד שאין מקיימין קריאת התורה שהיא תקנה קדומה מימות משה רבנו עליו השלום וגם על מה שאמר הכתוב (משלי ג, יא) מוסר ה' בני אל תמאס ואל תקיין בתוכחתו, וגם הוא טעות מעקרו וכי מפני שאין קוראין בתורה ואין רוצין להביט בתוכחה בטוחים הם שלא יחול עליהם התוכחה?! ואדרבה חס וחלילה, ודומה זה הדבר לאחד שהתרו בו מכיריו שלא ילך בדרך ההוא שהוא מלא בורות ופחתים, וענה להם אני אינני ירא מן הפחתים יש לי מכסה עבה ואכסנה על עיני שלא אראה אותם, ואפילו כי אפול חלילה לא ילעיגו ממני מפני שהיו עיני מכוסים ולא ראיתי אותם, האם יש שטות גדול מזה?! אדרבה כל מה שמסגיר יותר עיניו היא הסיבה הגורמת להזיק לנפשו ויהיה ללעג ולבזיון חס וחלילה לכל, והנמשל מובן.

ומסיים הביאור הלכה: ואני דן אותם לכף זכות מפני שיראים שלא יביאו לאינצויי חס וחלילה אצל ספר תורה שזה יאמר על זה שיעלה לתוכחה, וזה על זה, אבל הלא יש עצה גם לזה שהשליח צבור הקורא בעצמו יעלה לתורה לפרשה זו ובזה אין שום חשש כלל לכולי עלמא וכו'. עיי"ש.

בזמננו לא שמענו על מנהג כזה שכלל לא קוראים בתורה, וכפי הנראה מהפוסקים שבוודאי עולים לתורה או השמש או הבעל קורא, אמנם מצינו מנהג בהרבה מקומות בישראל שאין עולין כלל לתורה בתוכחה, ומנהג ישראל תורה.

והנה פעם נכנס אחד לביהמ"ד דחסידי דזיקוב בפולין וראה שאף אחד לא עלה לקריאת התוכחה, והאיש שלח מכתב להגה"ק העטרת ישועה זי"ע להוכיח שהדבר אינו לפי ההלכה, והשיב לו העטרת ישועה תשובה ארוכה (מובא בסוף ספר אמרי נועם ח"ב תשובות מבן המחבר סי' ב') ובתחילת דבריו כותב: **יען כי מנהג זה נובע ממקור קדוש כי כן נהג מורי אבי** (-האמרי נועם) **ואא"ז זצ"ל מפה** (-הרה"ק רבי אליעזר מדזיקוב) **ומסתמא כן היה נוהג אא"ז זצ"ל מראפשיין לזאת אהפך בזכותם להראות כי אין בזה חשש איסור**, ומרחיב בתשובה ארוכה מאוד (כ"ד עמודים), ובסוף דבריו מסיק: **'תמצית העולה מדברינו כי בחינם הרעיש כבודו על מנהגנו כי מנהגנו על יסוד ומקור, והנח להם לישראל לעשות כפי מנהג מקומם, ומפי האנשים זקנים שמעתי אומרים כי מנהג זה נובע מהגאון הצדיק מהר"ש מקאמינקא שהוא צוה בראפשייין לעשות כן**. ובסוף דבריו מביא שגם בשו"ת הר הכרמל (סי' יב) כותב כמנהגנו, עיי"ש.

ואכן כן נהוג בהרבה קהילות בישראל, וכן מביא הרה"ח ר' יצחק לאנדא שליט"א משב"ק הרה"ק מהר"א מבעלזא זי"ע (בקודש פנימה ח"ב) שלפני המלחמה נהגו ששכרו אחד לעלות לקריאת התוכחה, ואחרי המלחמה לא מצאו אחד שיסכים לעלות, והסכים המהר"א שיקראו מבלי להקריא אף אחד ומאז נהג כן שלא עלה אף אחד.

ומצינו סימוכין למנהג זה מלשון קדשו של הבני יששכר זי"ע בספה"ק 'אגרא דפרקא' (אות רנט) שמרחיב בענין אמירת הקללות, וכותב שם 'והתבונן בזה שמנהג ישראל תורה מה שמקפידין שלא לעלות לתורה בקריאת התוכחות כי הקורא לנוכח ואני מקפיד בקריאתי התוכחות שלא יעמוד אדם נגדי או אצלי כיון שהוא דינא דגמרא' (-במסכת שבועות לו.) שלא יאמר הקללות נוכח חבירו)

ואמרת לפני ה' אלקיך בערתי הקודש מן הבית וגו' (כו, יג)

הנה מבואר בחז"ל וע"י מוני המצוות שיש חיוב להתוודות לפני ה' אחרי שמוציאים את כל המעשרות וזה נקרא 'וידוי מעשר'. ולכא' אמירת וידוי הוא שהאדם מפרט החטאים שעשה ומתחרט עליהם, ואיזה וידוי הוא כאן שאומר שעשה הכל כפי רצון השי"ת.

ב"ספורנו" (ד"ה בערתי) מבאר, שבעצם היה לו לאדם ליתן תרומותיו לבנו הבכור שאותו קידש ה' לקבל כל המתנות, רק בשביל שחטאו בעגל הוסרה העבודה מהבכורות, ולכן עליו להוציא מביתו וליתנו לכהן וללוי, וזהו ה'וידוי' שמתוודה על חטא העגל, שזה גרמה 'בערתי הקודש מן הבית' - שיוציא התרומות ומעשרות החוצה מן הבית וא"א לו ליתנו בביתו לבנו הבכור".

*

בדרך חסידות מביא הרה"ק **רבי מאטל סלונימער זצ"ל** לספר, שלפני הסתלקותו של הרה"ק **רבי יחיאל מיכל מזלאטשוב זי"ע** (יא"צ חל בשבוע הבעל"ט - כ"ה אלול) עמד שם הרה"ק **רבי ארון לייב מפרעמישלאן זי"ע** וראה שכבר עומד קרוב ליציאת נשמה, אמר לו כנפסק בשו"ע שצריכים לומר "וידוי", נענה הרבי ר' מיכל"ע ואמר: אף פעם לא עשיתי מה שאסור, לא דברתי מה שאסור, ולא חשבתי מה שאסור! ובזה יצאה נשמתו.

ותמה רבי ארון לייב: וכי זה נקרא וידוי, שרק אומר שלא עשה שום חטא כל ימיו. אבל ביאר, שכן מבואר גם בתורה, בפרשתנו בענין 'וידוי מעשרות' - שאומר האדם 'לא עברתי ממצותיך ולא שכחתי וגו' עשיתי ככל אשר צויתני היינו, שיש גם וידוי כזה, שאומר שעשה את הכל כרצון ה' - וגם זה נקרא וידוי, ע"כ.

א. סיפר לי אחד מתושבי בני ברק, שאיקלע פעם לתפילת שחרית באחד מימי הקריאה בפרשת כי תבוא בביהכ"ס הגדול כאן בבני ברק, והמרא דאתרא הגה"צ **רבי יעקב לנדא זצ"ל** היה קורא בתורה, וכשהגיע להכתובים של "וידוי מעשרות", לא עברתי מצותיך וגו' התחיל לבכות בכי רב, והוריד כנחל דמעה, עד כדי שהניח הטלית לפניו בכדי שלא יטפטף דמעותיו על הספר תורה, וחשב אותו איש שמשמא מקרה הוא.

בשנה שלאחריו הגיע במכוון להתפלל שם שחרית ולבדוק הדבר, ומחזה זו חזר שוב על עצמו, שבעת קוראו את הפסוקים של 'וידוי מעשר' בכה בדמעות שלישי. - אכן זהו הוידוי הראוי של ערליכע יוד [שהוא היה הרב של העיר ונשא על כתפיו את אחריות העיר וכשרותה].

*

פעם הגיע הרה"ק **מסטאמאר זי"ע** (כשעדיין כיהן כאב"ד קראלי) לשבות בגרויסווארדיין, והגיע לבקר אצל הרה"ק ה"אהבת ישראל" **זי"ע** (שאחרי מלחמת העולם הראשונה עבר לגרו"ד, שם גר עד להסתלקותו). ובתוך דבריו אמר לו ה"אהבת ישראל" בשם הרה"ק **מבארדיטשוב זי"ע** שאומרים בתפילת זכרונות במוסף ברה"ה, "כי זוכר כל הנשכחות אתה הוא מעולם" - והכוונה, שהעושה מצוה צריך לשכוח ממנה, בכדי שלא יביאנו לידי גיאות, ורק מצוה כזו הנשכח מלב האדם זוכר השי"ת. נענה הסאטמאר רב: שבזה יש לומר שלכן נקרא 'וידוי מעשרות', שמתוודה ואומר: לא עברתי ממצותיך אבל 'ולא שכחתי' - זהו החטא, שלא שכח מהמצוות שעשה. ונהנה האהב"י זי"ע עד למאוד מדבריו, ובהזדמנות כשחזר על מאמר זו מהרה"ק מבארדיטשוב הוסיף ואמר: והקראל'ער רב מוסיף ע"ז וכו' ואמר אימרה זו על 'ולא שכחתי' בשמו.

במעלת מידת השמחה בעבודת השי"ת

תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל (כת, מז)

יסוד גדול בעבודת השי"ת הוא שיהיה האדם שמח בעבודתו, וכתב הרמב"ם בסוף הלכות לולב (פ"ח הט"ו) וז"ל: 'השמחה שישמח אדם בעשיית המצוה ובאהבת האל שצוה בהן **עבודה גדולה היא**, וכל המונע עצמו משמחה זו ראוי להפרע ממנו שנאמר 'תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב'

השפת אמת (תרמ"ג) כתב לפרש על מה שאמר הכתוב שכל התוכחה באה על שלא עבדו את ה' בשמחה, 'יש ללמוד מזה **דמכל שכן במדה טובה כשבני ישראל עובדין להשם יתברך בגלות בשמחה אף על פי שהם בחוסר כל מזה יבא הגאולה בעזרת השם יתברך**, ולכן נכתב סיבת הגלות לידע איך לתקן זה על ידי ההיפוך להתחזק בשמחת עבודת השם יתברך גם מתוך היסורין'.

ואי' בספה"ק '**אהבת שלום**' (בפרשת וזאת הברכה) עה"כ שמח זבולון בצאתך, דהנה אמרו חז"ל (אבות ד, א) איזהו עשיר השמח בחלקו, פירוש בחלק מצוות ומעש"ט שהוא מסוגל, ואף דאמרו חז"ל (תנדבא"ד פכ"ה) כל אחד ואחד חייב לומר מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי אברהם יצחק יעקב, **אעפ"כ אסור להיות נעצב על זה ח"ו, כי יצא שכרו בהפסידו**, רק אדרבה עליו לשמוח בחלקו, היינו בחלק המצוות ומעש"ט שיש לו, ולומר ברוך אלקינו שבראנו לכבודו והבדילנו מן התועים, כי זה **רצון השי"ת יותר**, שלא להתעצב ע"ז, רק לשמוח בחלקו.

והנה לפעמים מזדמן שאדם יוצא חוץ לשיטה בעבודתו ית"ש ח"ו, והוא מתחרט מאוד על זה, והנה גם חרטה זו בעצמה צריכה להיות בשמחה ולא יוסיף עצב עמה ח"ו, רק ישמח בחלק מצות ומעש"ט הנשאר עם וכו' עיי"ש.

והאהבת שלום כותב כאן יסוד גדול בעבודה, שיותר טוב להיות שמח במה שיש לו ממצוות ומעש"ט, מלהיות שואף לגדלות ולהיות בעצבות, ואכן זהו המציאות אשר מי ששמח בעבודת ה' יביא לו שיוסיף עוד ועוד משא"כ מי ששאיפותיו מביאות אותו לידי עצבות לא יתעלה בעבודתו.

*

הרה"ק האהבת ישראל זי"ע מויזניץ היה חתן הרה"ק האמרי נועם זי"ע מדזיקוב וגר אצלו למשך תקופה (מחנותנו בשנת תרל"ה עד הסתלקות האמ"נ ח' תמוז תרל"ז) והנה דרך העבודה בויזניץ היה יותר ביראה עילאה וכן היה אצל זקינו הרה"ק הצמח צדיק זי"ע, לעומת זה בבית דזיקוב היה כל ההנהגה כפי הדרך לבית ראפשיץ שאמרו מילתא דבדיחותא וכו', ולכן בעת חזר האהב"י לויזניץ אצל זקינו הצמח צדיק חשש מאוד שלא יתנהג שם בדרך שלמד בדזיקוב שלא היה העבודה כמו בויזניץ, ולכן למד במסכת גיהנום בראשית חכמה וזה הביאו לידי יראה יתירה.

ב. הגה"צ רבי שמעון מזעליצ'וב זי"ע מושגיח ישיבת חכמי לובלין הלך פעם לבקר אצל אדם גדול שהיה מסגף עצמו וכו', ובצאתו עבר כנגדו איש חסיד מלא בשמחה עם קונו, נענה רבי שימעלע למלווהו עליו: ער געפעלט מיר בעסער (-האברך הזה מוצא יותר חן בעיני).

ג. הרה"ג רבי אהרן כהן זצ"ל חתן מורן החפץ חיים זצ"ל כותב בספרו 'חסד לאברהם' (מאמר צרי היגון, בענין מעלת היסורין) מה ששמע בשם אחד ממקורבי הגר"א מוילנא זצ"ל, שדרכו של הגר"א היה לדבר בשיחות מוסר בין מנחה למערבי עם המקורבים, ופעם אמר שכל הנכתב ב'מסכת גיהנום' בראשית חכמה הם דברים אמיתיים כהויתן ואינם דרך גוזמא. אחד המקורבים ששמע הדיבורים לקחם לליבו והדבר השפיע על בריאותו עד שנפל למשכב.

אח"כ כשהתחזק בכוחותיו אמר להגר"א שכמעט ונפטר מן העולם וזה היה הכל מחמת דבריו אז, נענה הגר"א: דבר אחד שכחתי לך לאמר שהוא להאדם באמת למשיב נפש, כי תדע כי באמת הכל ככתוב (קהלת יב, יב) 'כי את כל מעשה יביא האלקים במשפט על כל נעלם' וכו' והדין של מעלה הוא חמור מאוד והארם מתמרמר מאוד ויצא חייב, ואח"כ מביאין פנקם וחשבונות שסבל האדם יסורין בעולמו בעוה"ז ומתחילין לנכות את כל חטא וחטא כנגד היסורין שסבל האדם, ורואה האדם שכל חשבונות החטאים מתמעטין ופוחתין אחת אחת עד שיתחיל כף הזכיות להכריע, ונחם האדם ושמח על כל היסורין כעל כל הון, וסיים הגר"א ז"ל: אלמלא היסורין לא מצינו דינו ורגלינו ליום הדין. עכ"ד.

יעזור השי"ת שלא נצטרך להגיע לזה, ויוכלו לצאת ביסורין המובא בגמרא (ערכין טו:) 'אפילו הושיט ידו לכיס ליטול שלש ועלו בידו שתיים' שהכניס ידו לכיסו והוציא שלש מטבעות והוציא רק שתיים הרי זה נקרא יסורים, ואמרו ע"ז בצחות שקל וחומר מי שמכניס ידו לכיסו וכלל אינו מוצא שום מטבע שבודאי הוא יסורין... ועי"ז מתכפרים הרבה דברים. ויה"ר שיזכה כל אחד לשפע טוב ברוחניות וגשמיות ולשנה טובה ומתוקה.

בחזרתו, כשהבחין הצמח צדיק ביראתו הגדולה, סיפר לו על הרה"ק רבי ברוך ממעזיבו זי"ע שהיה דרכו לומר 'ווערטליך' שהיה טמון בהם סודות עמוקים, ופעם בעת נסע בעגלה, דיבר להבעל עגלה בדרך בדיחותא, והבעל עגלה בדעתו השפילה אף השיב לו בדברי שחוק, והחסידיים שהיו שם הזהירו אותו שלא ישיב ויפסיק מדבריו כי אינו שח סתם דיבורים סרק, אבל הוא לא שמע אליהם. כשהגיעו למחוז חפצם נענה רבי ר' ברוך זי"ע, 'הבעל עגלה הזה הוא בוודאי מצד הקדושה כיון שהיה בשמחה לאורך כל הדרך'.
זה הסיפור שסיפר הצמח צדיק לנכדו האהבת ישראל לרמוז שאין להתנהג במידת יראה יתירה בלי שמחה.

ביאור בדברי הבת קול שיביא לשנה הבא, א"כ יהיה האדם לעולם

היום הזה ה' אלקיך מצוך לעשות את החוקים האלה וגו' ושמרת ועשית אותם (כו, טז). רש"י: 'ושמרת ועשית אותם' - בת קול מברכתו, הצלת ביכורים היום תשנה לשנה הבאה.

והוא תימה, שמדבריו נמצא שאדם המביא ביכורים אינו מת לעולם, כי הבת קול שהוא כרוז מהשי"ת מברכתו שיביא גם לשנה הבא, א"כ גם יביא לשנה הבא, וגם אז יזכה להבת קול, וכן הלאה שנה אחרי שנה.

ובספרים מובאים כמה ביאורים לזה, בספה"ק שפת אמת - ליקוטים (בד"ה במדרש תנחומא) מבאר, דיתכן לומר, כי הבת קול היה רק 'אחרי הקריאה', היינו כשהאדם הביא וגם קורא, שעשה המצוה בשלימות, זוכה לברכתו של ה'בת קול', וכשמגיע שנת פטירתו, מזמין לו השי"ת איזה סיבה שמחמתו יהיה 'מביא ואינו קורא' (כגון המביא בין סוכות לחנוכה וכדו'), ודברי הבת קול משנה שעברה נתקיימו, שהביא ביכורים בשנה זו, אבל אינו זוכה ל'בת קול' חדש, כיון שלא קרא. וזהו חידוש מדברי השפ"א שאין בת קול בלי קריאה.

*

ובספה"ק "חתם סופר" (בד"ה היום הזה הב' (שנת תקב"ק)) ג"כ מקשה קושיא זו באמרו וכי יהיה האדם לעולם, ומבאר בהקדם הכתובים בסוף וידוי מעשר "השקיפה ממעון קדשך", ומפרש רש"י 'עשינו מה שגזרת עלינו עשה אתה מה שעליך', ולכאן וכי מותר לומר כך, והלא נחמ' נענש על שאמר 'זכרה לי אלקי לטובה' (סנהדרין צג:), א"כ איך יאמר האדם עשיתי מה שעלי ועשה מה שעליך.

גם קשה על המקרא של 'ושמרת ועשית' שמרמז על הבת קול, שנכתב בתורה רק אחרי פסוקי 'וידוי מעשר', ולא תיכף אחרי פרשת ביכורים. ומבאר כל הענין בדרך נפלא, דמצות מעשר שונה הוא מכל המצוות, שהתורה ברכתו לאדם 'עשר תעשר' - עשר בשביל שתתעשר, וע"ז כתוב 'ובחנוני נא בזאת', שמותר לנסות את הקב"ה. ומ"מ אומר האדם להשי"ת, שהוא לא הפריש מעשרות ע"מ כן, אלא 'עשיתי ככל אשר צויתני' - לעשות רצונך אלקי

הקדושה כיסוד כל המצוות כולם, כדי שיהיו נשמרים מעבירות ויתקיימו המצוות בידם.

והנה הפרשה מסיים בדברי הכתוב (כט, ח) "ושמרתם את דברי הברית הזאת ועשיתם אותם למען תשכילו את כל אשר תעשון", והיינו גם בבחינה הזאת שאמרנו, ע"ד 'ושמרתם זו משנה', ר"ל תתחזקו במשנת התורה ובלמודה, 'ועשיתם אותם זה קיום המצוות' - שגם הם יבואו מתוך עסק התורה ומכוחה, אז למען תשכילו את "כל" אשר תעשון, תצליחו גם בעשיית המצוות וישארו כולם בידכם, ולא יכבו ח"ו מחמת דבר עבירה.

וזה אפשר ג"כ הכוונה בברכת ה"בת קול" שהביא רש"י, שקאי על דברי הכתוב 'ושמרת ועשית אותם', דבעצם יכול אדם להביא ביכורים ובשנה שלאחריו יהיה נקרא כאילו הביא בפעם הראשונה, כי ע"י חטאיו נכבו מצוותיו ח"ו, אבל אם האדם מקיים מצוות ביכורים ע"י 'ושמרת ועשית אותם' - היינו כנ"ל 'ושמרת זו משנה' - 'ועשית זו מעשה', שעושה מצוה זו (ועשית) בשילוב לימוד התורה (ושמרת) אז לא יכבו חטאיו את המצוה, כי כח התורה שבו מגינא, ואז יזכה ובת קול מברכתו: הבאת ביכורים היום - "תשנה" לשנה הבא, כלומר, בשנה הבאה יהיה נקרא הבאת ביכורים בלשון 'תשנה', היינו שכבר הבאת פעם וכעת הנך מביא שנית, שעדיין קיים בך המצוה הראשונה של הבאת ביכורים של אשתקד, ולא נכבית ח"ו באיזו עבירה במשך השנה, אלא עומדת לזכותך לעולם, כי עשית המצוות יחד בלימוד תורתו שאינה נכבית, עכ"ד.

ומה נאים דבריו כעת בחודש אלול, בבחי' דבר בעיתו מה טוב, שכידוע מספיק שכל מצוה ומצוה צריך הכנה לקראתה, ולקראת חודש תשרי שהוא תקיף במצות (ר"ה), צריכים חודש שלם - אלול, להתכונן. ואחד מעיקרי ההכנות למצוה, הוא נקודה זו - ללמוד חלק התורה של המצוות, וכמובא בשם **הבעש"ט ז"ע** שלפני קיום מצוה ילמד את חלק התורה שבו, וכך אפשר לגשת לקראת המועדים והמצוות התלויים בהם, כי נר מצוה ותורה אור.

ובדברי המהרי"ץ נתחדש עוד ענין נשגב, שלימוד התורה של המצוה הוא גם שמירה על המצוות שלא יוכלו ח"ו חטאיו לכבותם. וכל אחד יודע את נגעי נפשו, וע"י לימוד התורה יזכה שגם מצוותיו יתקיימו בו, והדברים נאמרו ע"י מרא דארעא דישאל ובוודאי פסקינן כוותיה בשמים.

ואכן יעזרנו ה' שנוכל לנצל את החודש כראוי, ונזכה לכתובה וחתימה טובה, שנה טובה ומתוקה, ויקיים בנו דברי הפטרה: אני ה' בעתה אחישנה, בב"א.

לע"ז
הרה"ח ר' משה יוסף ב"ר נפתלי ז"ל
געלדציילער
נלב"ע כ' אלול תשנ"ג:
ת.נ.צ.ב.ה.

הפצתי, אבל הנני יודע שאין הקב"ה מקפח שכר כל בריה, **ואותו השכר שברצון השי"ת ליתן לי, אני מוותרו לכלל ישראל**, שאיני צריך את השכר לעצמי רק שיתברכו על ידם בני ישראל". וזהו מה שאומר: "השקיפה ממעון קדשך מן השמים וברך את עמך את ישראל ואת האדמה" [שלהיפך, שאינו מבקש שכר מה' על מעשיו לעצמו, אלא לטובת ישראל]. וממשיך הכתוב 'ושמרת ועשית אותם' - שזוכה לבת קול מן השמים - 'תשנה לשנה הבאה', והכוונה בדברי הבת קול הוא שבקשתו נתקבלה, והשי"ת יברך את ישראל בגללו, וישפיע את שדות כל בית ישראל בפירות הרבה.

נמצא לפי זה, שהביכורים שיביאו כל בני ישראל מכאן ואילך, באו מפירותיו ומברכותיו של אותו אדם. היינו שיושב לו איש בקצה הארץ וזוכה לברכה בפירותיו הודות לדברי האיש ההוא שביקש מהשי"ת שישלם לו שכרו בזה שיברך את ישראל.

וזה מה שמכריז הבת קול: 'תשנה לשנה הבא' - היינו שבקשתו נתקבלה ועל ידו יכנס ברכה בפירותיהם של ישראל, ולו יש חלק בכל פירותיהם, ולפיכך מצוות אנשים ההם המביאים ביכורים מפירותיהם לשנה הבא, נזקפים לזכותו ונקראת על שמו, והוה כאילו הוא בעצמו הביאם אף לשנה הבא - אף ביושבו כבר בעולם העליון [ומדויק שהבת קול שייך לאחרי וידוי מעשר, אחר שביקש ששכר מעשרותיו יושפעו על ישראל, וע"ז שיתברכו פירותיהם על ידם - יזכה להביא בכל שנה ביכורים].

*

בספר **"תורת מהרי"ץ"** (להמהרי"ץ דושינסקיא זצ"ל גאב"ד ירושלים), מביא ג"כ את הקושיא הנ"ל בשם החת"ס, וכי לעולם יהיה האדם, ומבאר הענין באופן מחודש ע"פ מה שאמרו חז"ל (סוטה כא.) 'עבירה מכבה מצוה ואין עבירה מכבה תורה' - נמצא, דאפילו כשאדם מתאמץ ועושה מצוה כמצוות ביכורים או שאר מצוות, מ"מ הרי אנוש אנוש הוא ועלול לחטאים, כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא, נמצא שהמצוה אשר עשה תאבד ממנו ח"ו. **ומהו העצה שלא יפסיד מצוותיו - יקדיש עצמו ללימוד התורה וילמד איך לקיים כל מצוה ומצוה בשלימות כרצון התורה, וכך יקשר כל המצוות עם התורה, ואז התורה תגין עליו שלא יכשל בעבירה, ואף אם ימצא פעם שנכשל, לא תוכל העבירה לכבות את כח התורה אשר בו - והיא תשמור גם על המצוות אשר עשה כי כולם מכח התורה יבואו שאין עבירה מכבה אותה.**

והנה בעלייתם של בני ישראל לביהמ"ק לראות וליראות את פני ה' ולהביא את מתנות הכהונה אשר בידם, תכלית עליה זו היתה כדבר שנאמר "למען תלמד ליראה את ה'", היינו בוודאי היתה עלייתם לשאוב רוח הקודש והתעוררות בעבודת השי"ת ובמצוותיו, אבל עיקר הכל היה למען 'תלמד', להגות בתורה

ד. הנה באמת זה מדרגה גדולה ולא כל אדם זוכה לזה, אכן רבינו החתם סופר ז"ע ברוב קדושתו היה שייך להאי דרגא עילאה להפקיר את עצמו לטובת ישראל.